

Sygn. akt II Ca 590/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. E.Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku S. S. (1)

z udziałem M. C. , Z. C. , K. N. , H. W. , T. K. , G. G.

o dział spadku

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Kępnie

z dnia 5 lipca 2017r. sygn. akt I Ns 1/16

postanawia:

oddalić apelację

SSO Henryk Haak SSO Wojciech Vogt SSO Barbara Mokras

UZASADNIENIE

W związku z toczącym się postępowaniem w sprawie o dział spadku po J. | S. i M. S. zainicjowanego wnioskiem S. S. (1) z dnia 14 sierpnia 1984 r S. S. (1) wnioskiem z dnia 20 października 2016 wystąpił o zasiedzenie.

Pismem z dnia 2 stycznia 2017 r. ustanowiony dla niego pełnomocnik z urzędu sprecyzował wniosek wskazując, że K. S. wnosi o zasiedzenie własności nieruchomości objętej działem spadku w części przekraczającej udział jego samego wynikający ze spraw spadkowych.

Sąd Rejonowy w Kępnie postanowieniem wstępnym z dnia 5 lipca 2017 r. oddalił wniosek S. S. (1) o stwierdzenie zasiedzenia gospodarstwa rolnego położonego w Kierznie gmina K. będącego przedmiotem postępowania o dział spadku.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył S. S. (1) zaskarżając je w całości zarzucając mu sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału oraz naruszenie prawa materialnego w szczególności art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku, oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych. Wniósł również o przeprowadzenie dowodów z załączonych dokumentów na okoliczności wskazane w pierwszej części apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Nie zachodzi sprzeczność między ustaleniami Sądu a treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Powoływanie się przez S. S. (1) na cofnięcie wniosku o dział spadku z dnia 24 stycznia 2003 r. nie ma w sprawie istotnego znaczenia skoro wniosek ten nie spowodował umorzenia postępowania działowego, a sprawa działowa jest w toku do chwili obecnej.

Również oświadczenie sołtysa kierowane do Urzędu Miasta i Gminy w K., w którym stwierdza on, że S. S. (1) pracował od dzieciństwa w gospodarstwie rolnym rodziców i z tego tytułu odraczany był od zasadniczej służby wojskowej, a następnie od 1963 r. prowadził samodzielnie to gospodarstwo i płacił zobowiązania pieniężne.

Z powyższego zaświadczenia nie wynika, jak to twierdzi apelujący, że w 1963 r. objął on w samoistne posiadanie przedmiotowe gospodarstwo rolne. Przeciwnie, doświadczenie życiowe wskazuje, że w latach sześćdziesiątych żyjący rodzice właściciele gospodarstwa rolnego byli posiadaczami gospodarstwa najczęściej do śmierci mimo, że młodsze o wiele lat dzieci samodzielnie to gospodarstwo prowadzą.

Powyzszy dowód nie może więc podważyć prawidłowych ustaleń Sądu co do początkowego terminu biegu zasiedzenia.

Sąd również nie naruszył prawa materialnego ustalając, że nastąpiła przerwa biegu przedawnienia spowodowana wniesieniem przez S. S. (1) sprawy o dział spadku po swoich rodzicach.

Należy podkreślić, że odpowiada ustawowemu wymaganiu bezpośredniości czynność (wymieniona w art. 123 k.c.) która spełnia kumulatywnie następujące przesłanki:

1. ominięcie danej czynności w procesie dochodzenia i egzekwowania roszczenia jest niemożliwe;
2. po podjęciu danej czynności, do czasu jej ukończenia wierzyciel nie ma możliwości kontynuacji postępowania.

Nie może ulegać wątpliwości, że wniosek o dział spadku przerywa bieg przedawnienia, jeżeli współspadkobierca – będący posiadaczem - włada nieruchomością należącą do spadku.

Nie można twierdzić, że jeżeli w z wnioskiem takim wystąpił samoistny posiadacz nieruchomości spadkowej, na rzecz którego biegnie termin zasiedzenia, to termin ten nie ulegnie przerwaniu w stosunku do współspadkobierców.

Wniosek ten bowiem przerywa bieg terminu zasiedzenia w stosunku do wnioskodawcy jak i wszystkich uczestników postępowania, gdyż wywołuje skutki w stosunku do wszystkich zainteresowanych występujących w sprawie.

Przyjęcie innej koncepcji prowadziłoby do paradoksalnych – niezgodnych z intencją ustawodawcy – rozwiązań, polegających na tym, że samoistny posiadacz nieruchomości będący spadkobiercą przez wystąpienie z wnioskiem o dział spadku uniemożliwiłby pozostałym zainteresowanym przerwanie biegu zasiedzenia i utratę swoich praw do nieruchomości.

Nie jest więc również zasadny zarzut naruszenia przez Sąd prawa materialnego – to jest art. 123 § 1 k.c..

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji.

SSO H. Haak SSO W. Vogt SSO B. Mokras